

РЕШЕНИЕ

№ 1536

гр. София, 06.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 07.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6727** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/, във връзка със Закона за държавната собственост /ЗДСоб/.

Образувано е по жалба на И. А. Г., от [населено място] срещу Заповед № РД – 15 - 046 от 23.02.2011 г. на Областния управител на област С.. С нея се отменя Заповед № РД-57-105 от 12.05.1997 г., поправена със Заповед № към РД-57-105 от 27.07.2000 г. и Заповед № към РД-57-105/12.05.1997 г. от 19.12.2000 г. на областния управител на област С., с която е наредено да се отпише от актовете книги за държавна собственост „Акт за държавна собственост № 339 от 27.07.1949 г. за имот, находящ се в [населено място], землището на бивше [населено място], м. Г., кв. М., имот пл. № 2540-А (стар), представляващ нива с площ от 3050 кв.м., при съсед: Бистришко шосе, Г..” Отменения акт е издаден в хода на производство по реда на ЗВСОНИ по искане на М. Д. Д., наследодател на жалбоподателката.

Жалбоподателката в съдебно заседание се представлява и навежда доводи за незаконосъобразност на оспорвания акт, в степен на нищожност. Претендира разности. Допълнителни пространни аргументи развива в писмени бележки по съществото на спора като посочва аргументи, както за обявяване на нищожност на акта, така и за отмяната му като издаден в нарушение на процесуалноправните и материалноправните изисквания на закона.

Ответникът – Областния управител на област С., се представлява, оспорва жалбата и навежда аргументи за нейната неоснователност и лиса на нищожност на оспорения

акт. В множество писмени становища по делото посочва основания за недопустимост на жалбата, които ще бъдат разгледани по-долу от съда. Представя доказателства и обосновава тезата си за неоснователно и недоказаност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Специализирана болница за активно лечение по онкология /С./ в последното по делото заседание не се представляват, но по делото е постъпило становище, с което оспорват жалбата, съобразно дадената им от съда възможност и навеждат аргументи в подкрепа на това.

Заинтересованата страна – Министерство на здравеопазването се представляват, оспорват жалбата и в писмени бележки посочват основания за законосъобразност на процесната заповед.

Заинтересованата страна – [фирма] се представляват, поддържат жалбата и становището за нищожност на оспорената заповед, като в допълнителни бележки по съществото на спора излагат и аргументи в подкрепа на заявеното в съдебно заседание.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал.1 от АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 5 от АПК срокове, доколкото за обявяването на нищожност на административен акт законодателството ни не е ограничило оспорването със срок.

Допустимостта на оспорването се обосновава с това, че процесната заповед не е такава по актуването на недвижим имот, макар практически да има подобен ефект с отмяната на заповед за деактуване. Въпреки това, не са приложими аргументите, изложени от ответника и съдебната практика, тъй като по същността си процесната заповед представлява акт в производство по възобновяване на административно производство, протекло по реда на ЗВСОНИ, който акт всякога подлежи на съдебен контрол, относно неговата законосъобразност /вкл. нищожност/.

Освен това, процесната заповед представлява годен предмет за обжалване, тъй като разпростира своето действие извън администрацията на Областния управител и засяга вече придобити права от жалбоподателката /в този смисъл - решение № 4103 от 29.03.2010 г. на ВАС/.

По същество намира същата за ОСНОВАТЕЛНА.

С процесната Заповед № РД – 15- 046 от 23.02.2011 г. на Областния управител на област С. се отменя Заповед № РД-57-105 от 12.05.1997 г. на областния управител на област С. (поправена със Заповед № към РД-57-105 от 27.07.2000 г. и Заповед № към РД-57-105/12.05.1997 г. от 19.12.2000 г.), с която е наредено да се отпише от актовете книги за държавна собственост „Акт за държавна собственост № 339 от 27.07.1949 г. за имот, находящ се в [населено място], землището на бивше [населено място], м. Г., кв. М., имот пл. № 2540-А (стар), представляващ нива с площ от 3050 кв.м., при съсед: Бистришко шосе, Дървенишко шосе, Г..”

Административното производство по издаването ѝ е започнало след запознаване с преписка 4702/2008 г. по доклад на изпълнителния директор на С. и постановление от 22.11.2010 г. по прокурорска преписка № 7821/2010 г. на СГП.

Административния акт е обоснован с констатации от проверката на СГП, които по

нов начин са осмислили документи, които административния орган е съхранявал или са му били достъпни и е бил длъжен да разгледа в производството по издаване на първоначалния акт, отменен с оспорваната заповед.

В заповедта е посочено от фактическа страна, че имотът първоначално е бил одържавен по реда Закона за одържавяване на едрата градска покрита недвижима собственост и е съставен Акт за държавна собственост от 27.07.1949 г. с поредни номера: № 339 (452, 270 и 2941) по актовете книги по местонахождението му и № 209 I по актовете книги на СГНС и Министерството на финансите. Като бивш собственик е вписана З. Д. А. и към момента на одържавяване е представлявал нива с площ от 3 000 кв.м. в землището на [населено място], м. „Г.“ и при съседи: Бистришко и Дървенишко шосета и Гена Г..

В годината на влизане в сила на ЗВСОНИ М. Д. Д. -наследник на бившия собственик на одържавения имот, е предявила претенции за възстановяването му. Със заповед № РД-57-819 от 23.03.1993 г. кметът на Столична община, на основание чл. 1 от ЗВСОНИ и чл. 88, ал. 4 от Наредбата за държавните имоти (отм.), е отказал отписването от актовете книги за държавна и общинска собственост на горепосочения Акт за държавна собственост, тъй като попада в района на Онкологичния институт.

Имотът е идентифициран и кадастрално отразен в кадастрален лист № 550 от действащия към онзи момент кадастрален план, попада в Онкологичния институт и за целия терен от 78 789 кв.м. е съставен Акт за държавна собственост № 1793 от 02.07.1990 г. на ОбщНС - Студентска, С. (писмо № 09-00-35/99 - 20.01.2000 г. р-н „Студентски“, С.). По регулационния план на м. „Югоизточен район“ на [населено място], одобрен със заповед № 28.3/04.10.1967 г. се идентифицира като парцел I, кв. 6 - с отреждане за болница.

С Решение № 123 на Министерския съвет от 03.06.1958 г. сградите и прилежащия им терен са предоставени за нуждите на Научно-изследователския онкологичен институт, чийто правопреемник е Национален онкологичен център. За сградите по така отреденото мероприятие - „за болница“ е съставен Акт за държавна собственост № 1772 от .06.1990 г. на Общ „Студентска“ - С..

В оспорвания акт е посочено и че за целия УПИ I, кв. 6, м. „Югоизточен район“, С. - в който попада и неправилно отписания като държавен имот, е съставен Акт публична държавна собственост № 02295 от 18.08.2000 г., одобрен от областния управител.

Въз основа на изложените факти, ответникът се е мотивирал с това, че публичният характер на държавната собственост върху имота е възникнал преди 25.02.1992 г. - датата на влизане в сила на ЗВСОНИ. Съгласно чл. 2 и чл. 6 от Закона за собственост (ред. ДВ, бр. 31, 1990 г.), държавна собственост са вещите, обявени от Конституцията на Република България от 1991 г. и законите. В чл. 17, ап. 2 от Конституцията са посочени само видовете държавна собственост - публична и частна, като правилото няма разграничителен критерий. Такъв е посочен в Решение № 19 на Конституционния съд на Република България по к.д. № 11 от 1993 г., съгласно което от значение за определяне вида собственост са: субекта, упражняващ правото на собственост; вида вещь на това право и какво е нейното предназначение. В конкретния случай, то е било определено с влезлия в сила регулационен план от 1967 г. и реализираното застрояване: изграден болничен комплекс, предназначен за трайно задоволяване на обществени потребности от национално значение.

Според областния управител на С. имотът е публична държавна собственост, както по акта за предоставяне от 1958 г. на Министерския съвет, така и по силата на Закона за

народното здраве (отм.) - чл. 2, ал. 2. т. 2 и т. 4 от ЗДС във връзка с § 2 от ДР към ЗДС, затова е счел, че областния управител, издал отменените заповеди не е притежавал материална компетентност да разпорежда отписване от актовете книги за държавна собственост на имот - публична държавна собственост, като всички заповеди издадени от този орган с такъв предмет са нищожни и не могат да породят целените правни последици. Въпреки това, вместо да обяви за нищожна заповед № РД-57-105 от 12.05.1997 г., поправена със Заповед № към РД-57-105 от 27.07.2000 г. и Заповед № към РД-57-105/12.05.1997 г. от 19.12.2000 г. на областния управител на област С., ответникът я е отменил.

По делото страните не спорят за част от посочените факти. Основния спор се съсредоточава върху правните изводи на ответника, мотивирали го да издаде оспорения акт.

По делото е изслушано заключение на вещо лице /ВЛ/, което констатира че имотът по заповед № РД-57-105 от 12.05.1997 г., поправена със Заповед № към РД-57-105 от 27.07.2000 г. и Заповед № към РД-57-105/12.05.1997 г. от 19.12.2000 г. на областния управител на област С. е изцяло идентичен с одържавения по А. №339 (452, 270 и 2941) от 27.07.1949. Що се отнася до състоянието на имота към момента на издаване на процесната заповед, ВЛ утвърждава, че с извършено междувременно отчуждаване от имота е отнета реална част от 1257 кв.м. /Заповед № РД-40-80/09.08.2006 г./ за изграждането на Метростанция 12.

Разглеждайки така описаното от фактическа страна, съдът намира следното от правна страна:

Основния въпрос в случая е да се прецени дали са налице такива предпоставки, които са довели до нищожността на оспорвания акт, респективно допуснати ли са материално и процесуално правни неточности, които са довели до неговата незаконосъобразност.

Съдът е съгласен с доводите на ответника, че оспорваното решение е взето от компетентен орган, в рамките на неговата власт, което не може да обоснове директно нищожността на акта, поради наличието на материална компетентност за това. Доколкото на основание чл. 78 от ЗДСоб Областния управител може да вземе решение за деактуване на имоти, които не са държавна собственост, то на основание чл. 99 и сл. от АПК би могъл при наличието на условията за това да възобнови производството и да отмени издадения от него акт.

В настоящия случай обаче са налице други, особено съществени нарушения на материално и процесуално правните норми на ЗДСоб и АПК, които са довели до нищожност на издадения акт.

Областният управител не е имал никаква правно и фактическо основание да преразгледа предишните си заповеди, още повече че от отменените заповеди са почерпили права трети лица и отмяната на така посочените заповеди е недопустима по аргумент на чл. 105 АПК. На първо място, изтекъл е всеки един от сроковете за възобновяване на производството, посочени в чл. 102, ал. 1 и 2 от АПК, доколкото отменената заповед е издадена през 1997 г., а всички посочени от ответника факти и документи са били известни към момента на първоначалното произнасяне. Областния управител е направил опит да реши спор за собственост /между собственици с конкуриращи се притезания/ в административно производство, което е недопустимо и е прерогатив единствено на гражданския съд, по реда на Закона за собствеността. Като се е произнесъл след изтичане на сроковете за възобновяване на производството

при липсата на темпорална компетентност ответникът е постановил един нищожен по същността си акт.

На второ място, не е налице нито едно от основанията по ал. 1 на чл. 99 от АПК. Напротив, областния управител приема, че изначално е било недопустимо производството по ЗВСОНИ в резултат, на което е издадена и заповедта за деактуване през 1997 г. В този случай обаче, областният управител е следвало да прогласи нищожността на акта, а не да отменя по посочения ред един стабилен административен акт, породил последици за трети лица. По този начин е нарушил принципът на законност, прогласен в чл. 4, ал. 3 от АПК, като е опорочена правната сигурност, която внася за заинтересованите страни и обществото един влязъл в сила административен акт.

Административния акт е обоснован с констатации от проверката на СГП, които по нов начин са осмислили документи, с които административния орган е съхранявал или е бил длъжен да разгледа в производството по издаване на първоначалния акт, отменен с оспорваната заповед. Всъщност, прокуратурата не е открила причини за образуване на производство, поради което е прекратила преписката и я е изпратила по компетентност на областния управител, без обаче да го задължава за извършване на конкретни действия. След получаване на исканията от С. и СГП, областния управител е бил длъжен първо да се произнесе по допустимостта им, а след това и по основателността. Това обаче не е направено, като в оспорения акт просто са изброени относимите документи, без да е извършен анализ на останалите релевантни в съответните периоди правни норми и наличието или липсата на процесуална възможност за възобновяване на производството.

Липсата на материално правни и процесуални предпоставки за издаване на акта, в настоящия случай представляват съществено нарушение на административно производствените правила. Поради това, съдът намира, че липсата на предпоставки и издаването на акта, въпреки изтеклите отдавна преклузивни срокове за образуването на производство по чл. 99 от АПК е довела до нищожност на административния акт, който следва да бъде прогласен за такъв. След евентуалното влизане в сила на настоящото решение администрацията на областния управител ще е длъжна да възстанови състоянието на вписванията в актовете книги от преди.

В резултат на това, че жалбата на лицето е уважена и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът следва да осъди юридическото лице Област С. да заплати на жалбоподателката направените от нея в настоящото производство съдебни и адвокатски разноски в размер на 660 /шестстотин и шестдесет/ лева, подробно описани в списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1, чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед № РД – 15 - 046 от 23.02.2011 г. на Областния управител на област С., с която се отменя Заповед № РД-57-105 от 12.05.1997 г. на областния управител на област С. (поправена със Заповед № към РД-57-105 от 27.07.2000 г. и Заповед № към РД-57-105/12.05.1997 г. от 19.12.2000 г.), с която е наредено да се отпише от актовете книги за държавна собственост „Акт за държавна собственост № 339 от 27.07.1949 г. за имот, находящ се в [населено място], землището

на бивше [населено място], м. Г., кв. М., имот пл. № 2540-А (стар), представляващ нива с площ от 3050 кв.м., при съсед: Бистришко шосе, Дървенишко шосе, Г.” по жалба на И. А. Г., от [населено място].

ОСЪЖДА Област С. да заплати на И. А. Г., от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата от 660 /шестстотин и шестдесет/ лева, представляваща направените от лицето адвокатски и съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: